

nobilele porniri sufletești, plante de cultură, crescute la suprafață, fără a înăbuși instinctul și fără a seca țărâna rodnică, tânără, neplivită de tot suculețelor de mii de ani.

Controlorul o atinse de umăr. — „Scuzați, duduie. Nu e voie de stat aici... E periculos...” Ea îi mulțumi și se îndreptă spre cabină.

Amurgul cobora acum, pe curbele sepie ale dealurilor, pe crângurile ruginii în care iepurii dormeau sub frunze, pe câmpiile de un albastru de cobalt, între fumurile ierbilor, arse în asfințit, pe râurile devenite negre și nestrăjuite de nimeni, pe liniile strălucitoare de oțel și pe stâlpii telegrafului, înfipti în noapte. Ea se împăcase definitiv cu viața. Aruncase din fuga trenului, așa cum arunci hârtiile murdare în care ți-ai învelit dejunul, amintirile de prisos. Cândva pe câmpiile nesfârșite ale toamnei, ele vor fi sfâșiate de vânt, topite de zăpezi... Se apropia de țel. Bucuria clipei ce avea să vină o copleșea de nerăbdare, de spaimă și veselie. Iși dresе machiajul și se parfumă. Apoi tiptil, cu paltonul pe umeri, basca și geamantanul în mână se strecură din cabina de lux și își regăsi locul în vagonul de cl. III-a, murdar, afumat și strâmt.

Șinele se înmulțeau, perechi, perechi, se desprindeau unele de altele, într'un inextricabil drum, multiplu și scânteitor ca viața...

Aproape de gară... Sirena fluera triumfător...

*

Accident fatal, scriau a doua zi ziarele. Tânără femeie nu așteptă să oprească bine trenul. Sărise din mers pe peron ca să-și îmbrățișeze bărbatul și lunecase sub roțile vagonului, oribil mutilată. De n'ar fi fost medalionul victimei, cadavrul ar fi fost imposibil de identificat. Durerea tânărului soț e de nedescris.

CAIȘI ÎN FLOARE

Iși simțea sufletul greu, ca o plasă plină de tot felul de cumpărături toate inutile, învelite în hârtie cenușie, și tot atât de enervant ca o plasă prea grea ale cărei baere de sfoară își intră în carne, săpând în pielea palmelor mici brazde roșii...

Sufletul, un lucru străin de care totuși trebuia să se folosească fiindcă nu poți duce în brațe atâtea amintiri... Trenul părăsise gara de mult. Trecuse dealatul unei câmpii negre, cu gropi în cari mai dormita zăpada, înconjurate trei dealuri vinete, învăluite în ceață și urcase în cele din urmă pufăind ca ajuns la capătul puterilor, povârnișul unui munte în timp ce locomotiva își sufla fumul de cărbune printr'o singură nară. Ziua e mohorâtă, rece. Țărâna sgâriată de plug își arată rănile lungi, umede. Alocuri, întinderi mocirloase par lăcuite sub lumina tristă a unei zile la începutul ei. Călătorea în palton negru e palidă și pare flămândă. Privește, fără ca să-l vadă cerul înourat. A pus alături de ea pe bancă, poșeta de piele, cartea, termosul... Cei din jurul ei râd, se agită, citesc, fac schimb de complimente. Numai ea nu se mișcă, nu vorbește, nu vede... Cei din vagon o cred străină... sau foarte bolnavă... sau surdo-mută... Trenul o duce, nepăsătoare și tăcută călătorea, spre un oraș care n'o așteaptă, spre oameni care n'o doresc și pe care nici ea nu-i dorește, spre o viață nouă de care nu are deloc nevoie în ciuda rudelor, poruncii de a munci, de a-și câștiga pâinea, de-a trăi fără păcat... Acei cari i-au procurat acest post cred probabil c'au salvat-o... I-au înlesnit ruptura.... Doar nu se poate trăi • veșnicie cu un om care te alungă de lângă el, care